

Hồi Thứ Hai Mười Chín

TÌNH DUYÊN KỲ NGỘ

Ánh trăng bạc soi khắp núi đồi, đêm đã khuya, sự yên lặng bao trùm vạn vật, chỉ có nước sông Nộ Giang vẫn cuộn cuộn chảy xiết, chẳng kể ngày đêm, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Vầng trăng chậm chậm di chuyển về hướng tây, ánh trăng trong sáng và dịu dàng đã soi đến mặt vách bờ hướng về phía tây của Nộ Giang, và cũng soi trên một mỏm đá cao to trông rất ghê rợn.

Đó là một mỏm đá màu đen cao nổi bật trên vách núi cheo leo nằm cách đỉnh bờ chừng trăm trượng, mỏm đá nhô ra hệt như mặt người, có đủ cả râu mày, nhưng không hài hòa như mặt người, bởi hai mắt lồi ra như cối xay, không rõ là do thiên nhiên nhân tạo, đôi mắt ấy lấp lánh ánh sáng màu xanh biếc, phối hợp với chiếc miệng to tướng và cả hai chiếc răng nanh trắng hếu nhìn ra ngoài như trụ đá, dưới ánh trăng trông hết sức ghê rợn.

Xung quanh đó, tùy theo phương hướng, vô số đá cũng được khắc thành mặt quỷ, to thì đến mấy trượng, bé cũng cỡ chiếc bánh xe, trên mỗi mặt quỷ đều có gắn bảo thạch màu đỏ hoặc màu xanh làm mắt, dưới ánh trăng, ánh sáng xanh đỏ soi rọi trên những bột mặt quỷ gớm ghiếc, cảnh tượng hệt như chốn âm phủ.

Bỗng, vách đá màu đỏ trong miệng đầu quỷ khổng lồ vang lên tiếng động kèn kẹt, rồi thì một cánh cửa mở ra, một bà lão tóc bạc xuất hiện, chậm rãi bước ra ngoài, bước chân hết sức vững vàng, thật không tương xứng với mái tóc bạc.

Lão bà tóc bạc đi đến bên chiếc răng nanh bên phải, bỗng ngược mặt lên. Trời, bà ta là người hay ma quỷ thế này?

Chỉ thấy mặt bà ta vẫn vẹn ngũ sắc và đầy nếp nhăn, hai vành mắt đỏ lừ, thật không tương xứng với đôi mày bạc phéch phủ bên trên, đôi mắt tỏa ra ánh sáng ghê rợn, nội tướng mạo ấy cũng khiến người khó thể tin được bà ta nói người.

Lão bà ngửa mặt nhìn trời, bỗng quay về phía cánh cửa đỏ dịu giọng nói:

– Phương nhi, hãy mau ra đây xem, hôm nay trăng đẹp quá!

Bên trong vọng ra một giọng trong trẻo nói:

– Bà bà, mau vào đây xem có phải y đã tỉnh rồi hay không, nhanh lên!

Lão bà tóc bạc thì ra không phải ma quỷ, mà là con người, nghe vậy liền biến sắc mặt, lảo bẫm:

– Ba ngày nay Phương nhi dường như đã bị mê hoặc, ngày đến tối ở bên giường không chịu rời xa nửa bước, biết vậy hôm trước mình vút quách xuống sông cho rồi.

Tiếng nói trong trẻo kia lại vang lên:

– Bà bà, nhanh lên, bà làm sao vậy hả?

Lão bà tóc bạc vội đáp:

– Đến ngay, đến ngay đây, thưa tiểu thư!

Lão bà tóc bạc dường như rất sợ tiểu thư nổi giận, vội đề khí khinh thân, chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, bà ta đã mất dạng trong miệng quỷ.

Đây là một gian thạch thất nhỏ trang hoàng lộng lẫy, trên châu mã não cùng khắp, trong gian thạch thất rộng không đến năm trượng, bốn bên vách đá trắng như ngọc cơ hồ không một chỗ trống. Tuy treo nhiều như vậy, nhưng trông không chút rối rắm.

Dưới sự soi rọi của những châu báu xung quanh, ánh sáng trong gian thạch thất thấy hết sức hòa dịu.

Chỉ thấy dưới vách đá bên phải thạch thất có một chiếc giường đá, dưới tấm chăn lụa vàng trên giường là một thiếu niên anh tuấn sắc mặt hồng hào đang nhắm nghiền mắt, qua cánh tay áo màu đen lộ ra ngoài chăn, chứng tỏ thiếu niên này mặc áo đen.

Ngồi bên giường là một thiếu nữ tuyệt sắc, tóc dài phủ vai, chỉ quấn một mảnh lụa vàng từ lưng xuống đến đầu gối, thân trên không có gì cả, đôi nhũ hoa nhô cao, trắng như ngọc thạch, đôi mắt mê hồn lúc này đột ngột chăm chăm nhìn vào mặt thiếu niên, ra chiều hết sức bồn chồn lo lắng.

Ngay khi ấy, cửa phòng sau lưng nàng nhẹ nhàng hé mở, lão bà tóc bạc chậm rãi đi vào.

Thiếu nữ lỏa thể nghe tiếng quay phắt lại hỏi:

– Bà bà, hãy mau đến xem, y đã tỉnh rồi phải không? Ôi, thật sốt ruột chết đi được!

Lão bà tóc bạc đưa mắt nhìn thiếu niên trên giường, gật đầu nói:

– Vâng, y quả là sắp hồi tỉnh rồi!

Đoạn đưa tay cầm lấy một mảnh lụa vàng trên bàn đá khoác lên người thiếu nữ lỏa thể, nói:

– Hãy khoác vào đi!

Thiếu nữ lỏa thể chau mày:

– Thôi, không mặc đâu!

Lão bà tóc bạc vội nói:

– Lát nữa y tỉnh lại, thấy tiểu thư như vậy y sẽ giận đấy!

Thiếu nữ lỏa thể ngơ ngẩn trở to mắt nói:

– Thật vậy ư? Phương nhi như thế này, sao y lại giận chứ?

Lão bà tóc bạc lại đưa mắt nhìn thiếu niên trên giường:

– Y là đàn ông, thấy tiểu thư như thế này sẽ cho tiểu thư là một người con gái không đứng đắn.

Thiếu nữ lỏa thể biến sắc mặt, gằn giọng:

– Ai dám nói ta không đứng đắn!

Ngay khi ấy, thiếu niên trên giường bỗng buông tiếng thở dài trĩu nặng, từ từ mở mắt ra, khi nhìn thấy cách ăn mặc của thiếu nữ lỏa thể, liền tức đỏ mặt, vội ngoảnh đi nơi khác, lạnh lùng hỏi:

– Đây là đâu?

Thiếu nữ lỏa thể vừa thấy thiếu niên hồi tỉnh, như hết sức vui mừng, vội cười nói:

– Công tử đã tỉnh rồi!

Đoạn liền đưa tay ra nắm lấy tay thiếu niên, cử chỉ hết sức hồn nhiên vô tư.

Thiếu niên vùng mạnh, ngồi bật dậy, tung mình xuống giường nhanh như chớp, khiến thiếu nữ lỏa thể và lão bà tóc bạc giật nảy mình.

Thiếu niên này quả là toàn thân hắc y, chính là Nhạc Nhạn Linh đã bị Cửu Văn Long đánh rơi xuống Nộ Giang.

Nhạc Nhạn Linh khi xuống đến đất, bất giác ngạc nhiên thầm nhủ:

“Sao mình chẳng chút cảm giác thọ thương thế này?”

Lão bà tóc bạc như người giàu kinh nghiệm chiến đấu, sau một thoáng ngẩn người, liền tức lách người đứng cản trước mặt thiếu nữ lỏa thể, lạnh lùng nói:

– Nội thương nghiêm trọng của ngươi có lẽ đã khỏi hẳn rồi!

Nhạc Nhạn Linh ngược mắt nhìn, bất giác giật mình, trầm giọng

nói:

- Vâng, chẳng hay ai đã chữa trị cho tạ hạ vậy?
- Tiểu thư của lão thân!

Nhạc Nhạn Linh ngạc nhiên:

- Quý tiểu thư đâu?

Thiếu nữ lỏa thể tiến tới một bước:

- Chả lẽ tôi không xứng đáng sao?

Nhạc Nhạn Linh đỏ mặt, vội nhìn đi nơi khác, lạnh lùng nói:

- Hai vị cứu tạ hạ chẳng hay có mưu đồ gì?

Lão bà tóc bạc nghe vậy cả giận, cười khẩy nói:

– Ôn cứu mạng khác nào tái tạo, người nói năng phũ phàng thế này, đó là cách báo đáp hay sao?

Nhạc Nhạn Linh đỏ mặt, bởi lão bà tóc bạc nói quá đúng tình lý, chàng quả không nên như vậy, bèn sâu lắng đưa mắt nhìn lão bà tóc bạc nói:

– Nếu là yêu cầu chính đáng, tạ hạ chết cũng cam tâm tình nguyện.

Thiếu nữ lỏa thể tuy chưa từng đặt chân trên chốn giang hồ, nhưng bẩm sinh hết sức thông minh, nghe vậy tức giận trừng mắt nói:

- Người thấy bọn ta chỗ nào không đứng đắn kia chứ?

Nhạc Nhạn Linh buột miệng:

- Cách ăn mặc của cô nương!

Thiếu nữ lỏa thể vỡ lẽ, vội đưa tay cầm lấy mảnh lụa vàng khi nãy, khoác vào người nói:

- Thế này đúng rồi chứ?

Nhạc Nhạn Linh bấy giờ mới dám đưa mắt nhìn thiếu nữ, bất giác động tâm thầm nhủ:

“Ánh mắt nàng trong trắng quá, vừa rồi lẽ ra mình không nên buông lời khinh mạn như vậy với một ân nhân cứu mạng.”

Đoạn liền chấp tay xá dài nói:

- Tạ hạ xin đa tạ ơn cứu mạng của cô nương!

Thiếu nữ cười vui sướng:

- Bây giờ công tử hết giận rồi phải không?

Nhạc Nhạn Linh gật đầu:

- Tạ hạ đâu có giận bao giờ?

– Không, hoàn toàn là do tôi đã làm cho công tử tức giận, vốn ra bà bà có bảo tôi khoác vào, nhưng vì tôi ở đây từ thuở bé, không mặc y phục quen rồi, mặc vào rất là khó chịu, vì vậy tôi mới không chịu mặc.

Lão bà tóc bạc bỗng hỏi:

– Công tử danh tánh là gì vậy?

Nhạc Nhạn Linh quét mắt nhìn hai người, chẳng chút do dự đáp:

– Tại hạ là Nhạc Nhạn Linh!

Thiếu nữ tiếp lời:

– Tôi là Hoa Diễm Phương, bà ấy là Quý Diện Bà Bà!

Nhạc Nhạn Linh liền nghe lòng nặng trĩu xuống, ngẫm vận tụ công lực vào song chưởng, trầm giọng nói:

– Hai người phải chăng là người của Mật Tông Tây Tạng?

Dứt lời người đã lui ra sau hai bước, mắt nhìn chốt vào mặt Quý Diện Bà Bà.

Nhạc Nhạn Linh vừa nói ra lai lịch, Quý Diện Bà Bà mặt cũng liền căng thẳng và phủ lên một lớp sát cơ, giọng sắc lạnh nói:

– Sao ngươi biết? Ai đã phái ngươi đến đây?

Dứt lời, chậm chậm cất bước tiến đến gần Nhạc Nhạn Linh.

Hoa Diễm Phương dường như có một thiện cảm khó diễn tả được đối với Nhạc Nhạn Linh, vừa thấy Quý Diện Bà Bà mặt lộ sát cơ, liền hốt hoảng nói:

– Bà bà, không được làm hại y!

Quý Diện Bà Bà quay sang Hoa Diễm Phương, vẻ băn khoăn nói:

– Tiểu thư, vì sự an toàn của chúng ta, không thể nào buông tha y được!

Nhạc Nhạn Linh cười lạnh lùng:

– Đúng vậy, vì sự an nguy của võ lâm Trung Nguyên, tại hạ cũng không thể nào buông tha hai vị.

Hoa Diễm Phương sửng sốt:

– Chúng tôi chưa từng làm hại đến võ lâm Trung Nguyên, vì sao lại không thể buông tha chứ?

Quý Diện Bà Bà thấy tiểu thư nhẫn nhục, thật mất thân phận của bậc tông chủ, liền nói:

– Mật Tông chúng tôi tuy không nguy hại võ lâm, nhưng cũng chẳng thể để kẻ khác khinh thị.

– Đoạn Hồn cốc đã sát hại biết bao đồng đạo võ lâm Trung Nguyên, chẳng lẽ không phải nguy hại giang hồ sao?

Quý Diện Bà Bà ngăn người:

– Đoạn Hồn cốc ư? Chẳng lẽ bọn họ đã phát triển ra Trung Nguyên rồi sao?

Hoa Diễm Phương bồn chồn lo lắng, tiếp lời:

– Bà bà, võ công của Hoa Diễm Phương thật ra đến bao giờ mới có thể luyện thành? Trước khi tạ thế, mẫu thân chẳng phải đã căn dặn chúng ta là không được cho người của Mật Tông vào Trung Nguyên hay sao? Bây giờ thì họ đã đi cả rồi!

Quý Diện Bà Bà thở dài:

– Có lẽ phải nửa năm nữa, tiểu thư phải hết sức cố gắng luyện tập hầu sớm ngày trùng chấn thanh danh phái Mật Tông, diệt trừ bọn người bội chủ phản bạn kia, ôi!

Qua cuộc đối thoại giữa hai người, Nhạc Nhạn Linh đã hiểu ra rất nhiều điều, thậm nhủ:

“Hay là người hiện đang trị vì phái Mật Tông Tây Tạng không phải là tông chủ chân chính, nếu đúng như vậy thì mình có thể nhân cơ hội này thuyết phục Hoa Diễm Phương hợp lực với đồng đạo võ lâm Trung Nguyên, tiêu diệt bọn nguy hại giang hồ kia.”

Nghĩ vậy, bất giác đưa mắt nhìn Hoa Diễm Phương.

Nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt hồn nhiên trong trắng của Hoa Diễm Phương, Nhạc Nhạn Linh bất giác lại nghe lòng hổ thẹn, thậm nhủ nói:

“Nhạc Nhạn Linh hỡi! Nếu người mà dùng lời ngon tiếng ngọt lừa dối nàng, bất kể là với dụng tâm quang minh chính đại đến mấy thì lương tâm người cũng sẽ hổ thẹn cả đời.”

Quý Diện Bà Bà thấy vẻ mặt Nhạc Nhạn Linh như vậy, tưởng đâu chàng nghe hiểu lời nói của hai người nên mới hổ thẹn áy náy, lửa giận trong lòng liền tức tan biến, buông tiếng thở dài trĩu nặng nói:

– Công tử, sự bất hạnh của bốn phái hẳn là công tử đã biết phần nào, lão thân mong là mai đây trở ra chốn giang hồ, công tử đừng tiết lộ với người khác, bởi đó chỉ là việc riêng của bốn phái.

Nhạc Nhạn Linh thành khẩn gật đầu:

– Tại hạ không bao giờ để khiến hai vị thất vọng, mai kia nếu có chỗ cần dùng đến tại hạ, Nhạc Nhạn Linh này quyết không từ chối.

Hoa Diễm Phương nghe vậy, trên môi liền nở ra một nụ cười ngây thơ, tung mình đến trước mặt Nhạc Nhạn Linh, nắm tay chàng hơn hờ nói:

– Thật vậy ư? Công tử tốt quá!

Thân pháp nàng nhanh đến nỗi Nhạc Nhạn Linh không kịp tránh, nếu nàng muốn giết Nhạc Nhạn Linh, có lẽ chàng đã táng mạng mất rồi.

Nhạc Nhạn Linh kinh hãi thầm nhủ:

“Nàng ta thân pháp nhanh thật, xem ra kiếp nạn võ lâm từ nay chẳng phải với sức một mình Nhạc Nhạn Linh này có thể vãn hồi rồi!”

Bởi trong lòng chàng đang nghĩ ngợi, nên chàng đã quên trả lời Hoa Diễm Phương.

Quý Diện Bà Bà đưa mắt nhìn Hoa Diễm Phương, thầm nhủ:

“Trong bao năm qua, Phương nhi chưa bao giờ vui như ngày hôm nay. Ôi, có lẽ Phương nhi đã quá hiu quạnh.”

Đoạn chậm rãi đi ra khỏi thạch thất, mất dạng trong đường hầm.

Hoa Diễm Phương thấy Nhạc Nhạn Linh hồi lâu không đáp, bèn lắc tay chàng nói nhanh:

– Này, sao công tử không nói vậy hả?

Nhạc Nhạn Linh thoáng giật mình, nhẹ rụt tay ra, ôn tồn nói:

– Cô nương biểu tại hạ nói gì đây?

– Bất luận công tử nói gì Hoa Diễm Phương cũng thích nghe!

Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn gương mặt cười tươi như hoa của nàng, cõi lòng bình lặng của chàng liền tức dậy sóng, tựa hồ mới phát hiện ra gì đó ở người con gái hồn nhiên trong trắng này.

Nhạc Nhạn Linh hít sâu một hơi không khí, cố dằn nén niềm xao động trong lòng nói:

– Cô nương, từ đây lên phải đi theo lối nào vậy?

Hoa Diễm Phương nghe vậy, nụ cười vui sướng trên mặt lập tức cô đặc, trở mất hỏi:

– Công tử định đi khỏi đây ư?

Bỗng như sực nhớ ra, bước nhanh đến giường đá, từ dưới gối lấy ra hai quyển sách lụa nói:

– Theo lời bà bà, khi chưa luyện thành toàn bộ võ công trong này, công tử không thể nào lên trên được.

Nhạc Nhạn Linh vừa trông thấy hai quyển sách lụa, liền cả kinh thò tay vào lòng, quả nhiên hai quyển Huyết Chương Bí Kinh đã biến mất.

Hoa Diễm Phương thấy vậy liền vội nói:

– Bà bà bảo là Diễm Phương có thể dạy công tử luyện tập, công tử có muốn ra xem lối lên không?

Đoạn liền đi đến trước mặt Nhạc Nhạn Linh, trao trả hai quyển Huyết Chương Bí Kinh cho chàng.

Nhạc Nhạn Linh biết là nàng quyết không nói dối, song vẫn không sờn lòng, theo Hoa Diễm Phương đi ra ngoài.